

180108

Štefan Modrinjak.

Spisal
Božidar Flegerič.

Založil
Maks Roblč.

V Celovci.

Tiskala tiskarna družbe sv. Mohora.

1881.

201091

201091

Tko se jedan danak
Čist borio za Slavu,
Tomu neće nikad
Minut vienac glavu.

Stanko Vraz.

P 197/1967

V Celovci

Veleučeni gospod!

Veleučnemu gospodu

ŠTEFANU KOČEVAR-JU,

doktorju vsega zdravilstva,

c. kr. svetovalcu

Celji

posvečuje to knjižico v znak posebnega štovanja

pisatelj.

201001

Velečenému gospodu

ŠTEFANU KOČEVAR-JU

I my máme z kmene vlastního
Muže, kterým sluší čest' a díka.

Jan Kolár.

Stefan Koberingjak: LBL I 143
Božidar Hegerič: LBL I 180
Stefan Kočevar: LBL I 486
Maks Robič, trgovec v Srediscu, FIF/9 1926

Veleučeni gospod!

Διότις εναισιότοvis

Človeku gledajočemu rodoljubne duše, ki se kljubu raznovrstnim borbam in od vseh strani pretečim silam trudijo celo življenje za korist in srečo svojega naroda, razigra se od radosti srce. A Vi ste prvi izmed boriteljev za vsako domoljubno zadevo pospešujočo reč že od početka svojega javnega delovanja med štajarskimi Slovenci. Dobro je znana po širokej slovenskej domovini Vaša velika skrb za vsak narodni zavod, katerega vselej po možnosti velikodušno podpirate, dobro je znana Vaša pomoč, katere niste nikoli odpovedali trpečemu ljudstvu; dobro je znana Vaša radodarnost, katero pokazujete pri vsakej priložnosti mladim, za blagor naše domovine mnogo obetajočim talentom, a najbolje je znano, da divni pesnik Stanko Vraz, ne bi se zamogel nikoli dvignoti na pesniških krilih v nebeške višave, ko mu ne bi v zemeljskih bedah vsak čas pomagala Vaša podpornica roka!

Oprostite torej, veleučeni gospod! da se Vaši zemljaki slaveči rojenega Središčana, pesnika Modrinjaka, spominjajo tudi Vas tim načinom, da Vam jaz posvetim jemu v spomin spisano delce. Malo, nezatno in jako površno je sicer to darilce, ali, ako ga Vaše blago in pošteno srce prime žarkim plamenom one ljubezni, katerim gori za vse kar je dobro in lepo, bomo zadovoljni.

Bog Vas poživi šče mnogo let na čast, diko in slavo naše ljube domovine! Bilo Vam, dični naš starina, telo zdravo, ko zveži zrak, v katerem dišete, a um veder in jasen ko modrina jasnega neba nad Vami!

V Vodrancih na dan sv. Ane.

B. Fl.

Veleučeni gospod!

Životopisna črtica.

„Nerodovita kakor tla na Krasi“ je glede pesnikov naša štajarska zemlja; in šče to malo številce, katero jih imamo, ni kaj posebej plodno, a k temu šče nas je zadela osoda, da je naš zemljak, zraven Preširna najduhovitejši pesnik, kar jih je v prvej četrtinki tega stoletja slovenska mati rodila, slavni Stanko Vraz, popustivši materinščino, poprijel se hrvaščine.

Ali kakor Kranjci Vodnikom, Korošci Jarnikom, isto tako smemo se mi štajarski Slovenci ponašati Modrinjakom, sinom preteklega stoletja, kateremu so bile omilile slovenske Modrice.

Štefan Modrinjak bil je rojen v Središči dne 23. decembra 1774., — ni l. 1771., kakor se čita na njegovem grobnem spomeniku — v hiši, katera je imela takrat številko 99 in bila na tem torišči, kder sedaj domuje poštovani župan Davorin Čulek. Oča mu prost tržan, imenoval se je tudi Štefan, a mati Mica Borkóvica. Zbog tega morda hišno ime Borkač?

Stanko Vraz v svojem deli „Gusle i tambura“ omenja zelo pohvalno Modrinjaka in piše med ostalim, da je izdelal šest gimnazijalnih razredov v Varaždinu, sedmi in osmi v Gradci, kder je tudi dovršil bogoslovne nauke. Modrinjak je izvršil na varaždinskej gimnaziji samo 3 razrede. Gospod dr. J. K. profesor na ondešnji gimnaziji, mi je o njem poročil, da je prišel 1782. leta imajoč štirinajst let v prvi razred. Ta številka je pa kriva in po vsej priliki osmica popačena v dvojko.

Leta 1776. bila je izročena varaždinska gimnazija vodstvu očetov pavlincev. Modrinjakovi učitelji bili so B. Borko, S. Juriša, V. Horvat in G. Fašaič. On iz početka ni kazal kakih posebnih zmožnosti, akoprem je bil zelo marljiv učenec. V četrtem gimnazijalnem razredu ni bilo Modrinjaka več v Varaždinu.

Izvedevši, da je mati rodoljubnih Zanjkovičev, starica, ki šteje nad osemdeset let, bila jegova sorodnica, in ga kot taka dobro poznala, prašal sem jo dvakrat, ako bi vedela, kde je Modrinjak hodil v šolo, in odgovorila mi je vsekar, da v Mariboru, ali dobil sem od veleučenega gospoda drja. J. P.

poročilo, da Modrinjaka ni bilo nikoli na ondešnji gimnaziji. Kde je naš pesnik gimnazijo izvršil, ni mi znano, filozofijo — takrat 7 in 8 razred — po vsej priliki, ali ne vem, da li je to uradno zajamčeno; in bogoslovje gotovo v Gradci, ker ga nahajamo l. 1801. kot kapelana v sekovske škofiji na slovenske strani.

Starica Zanjkovička pravi, da je Modrinjak bil kapelanom pri Velikej nedelji. Pogledal sem ondešnjo kroniko, in res je v njej zapisan kot kapelan od l. 1801—1804. Marljivi g. M. S. kapelan pri sv. Marki, pa mi piše, da je v istem časi kapelanoval pri sv. Miklavži. Kaj je istina, naj nam razjasni bodočnost. Za gotovo je znano, da je od l. 1804. do meseca oktobra 1805 bil kapelanom v Ormoži, da je istega meseca postal župnikom pri sv. Tomaži, kder je služboval do l. majnika 1814. l. — Stanko Vraz tedaj krivo poroča, da je bil ondi kapelanom. — Po tem je prišel za župnika k sv. Miklavžu, kder je dne 8. oktobra l. 1827. od mrtvonda zadet naglo umrl.

Pogrebni govor imel je J. Wagner, župnik v Ormoži.

Jegovo lepo premoženje, — precej denarjev in dva vinograda — dobili so pokojnikovi sorodniki v Središči, kateri so se tim tako opomogli, da šče jihovi potomci dan danes lahko dišejo.

Modrinjak bil je srednje in trdne postave, širokopleč in debel. Jegovo sliko, ki je bila poprej v hiši jegovega bratiča L. M. in potem na železniški postaji pri g. Klobučarici, a sedaj je pri njenem bratu g. dr.-ju L. M. v Mariboru, videl sem večkrat. Obraz ima duhovite poteze; čelo je visoko in lepo obokano, oči žive, ustnice malo napete. Bil je lep mož.

V zapisnikih varaždinske gimnazije čita se, da je Modrinjak bil pobožen, dobročudnega temperamenta — *jucundus et fidelis* — in, da je v vsakem razredu, ko so ga prašali za bodoči poklic, rekel: „civilis“ t. j. da se hoče posvetiti svet-skemu stanu.

Stanko Vraz piše o njem . . . „Ljudi što su ga poznavali, hvale ga, kao čovjeka umnostna, učena, ugodna i poštena. Proti koncu svojih godina, nerado gledan od poglavara svojih poradi nekojih stvari, u koje se slobodni taj um ni je mogao skučiti, zanemari se sa svim, pijući preko mere, da u piću zaboravi tuge i žalosti svoje“ . . .

Istina je, da je naš pesnik v starši dobi precej rad proti večeru katero kupičko preveč izpraznil. To še pripovedajo sedaj ljudje, ki so ga poznavali; in tudi sam poje:

Ja, sem tak vesel kakti vtič,

Ki mlade sve spelava;

Pri punoj ročki mene nič

Ne boli vamp nit glava.

Kako si je iskal tolažbe v vinskeji kapljici, pravi sam:

Kaj me je skrb za celi svet?

Za moje teške trude?

Dok imam vina puno klet,

Mi zlega nič nebude.

Glede gospodarstva bil je Modrinjak jako vesten in točen. Povsod je hotel vedno sam biti. Z družino ni se jako pogojal, dal jej je slabo streči, in večkrat je v jezi zgrabil za palico. Tožil se je vedno, da so huda leta, da se mu slabo godi i jegov pregovor je bil: „Kaj sma do zdaj s Tomašekom pripravila, boma z Miklošekom zapravila.“ To mi je pripovedala pred desetimi leti sedaj že pokojna žena, ki je kot deklina hodila po zimi k njemu v prejo. Temu pritrjuje tudi mati gospe Čulekove, 76 let imajoča ženka, katere pomnež je pa za njeno starost nenavadno dober. Modrinjakovo pesen: „Deklici“ šče ve skoro celo na pamet. Stanko Vraz pravi, da je bil blag, dober, vesel in gostoljuben; tudi omenjena starica trdi, da je na hipe neizmerno rad postregel. Ni torej bil tako silen skopec škrtljavec kakor sem čul za moje nežne mladosti ljudi med seboj o njem govoriti. No pustimo te napake, in omenimo lepo lastnost našega pesnika, katera ga označuje kot posebneža: „Modrinjak ni se sramoval, akoprem je premožen župnik bil, nikakega najtežega dela. Kot dijak naučil se je strugarstva ter je za svojo hišo potrebne kolovrate delal.

Pokojni mož moje že davno umrle tete, izučen sodar, zahajal je rad po dolgih zimskih večerih k mojemu očetu in je večkrat pripovedal, kako mu je Modrinjak pomagal sode nabijati in kako spretno se je vedel pri tem poslu. Večkrat, ko je kdo prišel po spoved, moral je na njivo, kder je našel gospoda župnika orati!

Veselje do dela bilo je Modrinjaku prirojeno:

Cepi, sekira, motika,

Srp, kosa, plužna otika,

Razsohe i zobače;

To je, kaj zdravje da i kruh

Stari središki tržani bili so vsi izvrstni delavci; tudi sedanjiki niso lenjaki, ali ž njihovimi predniki ne morejo se meriti v tem obziru. A Modrinjak bil je prava pravcata središka natora od pet do glave!

Modrinjakove pesni.

Omenivši samo površno Modrinjakovo življenje in njegov značaj oglejmo še si ga kot pesnika.

Stanko Vraz jegove pesni neizmerno hvali rekoč: „da su žeženo zlato, pravi ures poezije slavjanske. Iz njih sbori pravi, čisti um slavjanski glasom domorodnim; misli uzvišene, izložene obrazi sjajnimi fantazije zdrave, skore, uznešene.“

Stanko Vraz bivši sam izvrsten pesnik, mož estetično zelo naobražen, poznavajoč do drobnega dela najslavnijih starih in novih pesnikov celega sveta, vedel je dobro ceniti pesniške proizvode, ali taka hvala je prevelika, in je potekla zgolj iz navdušenosti za svojega rojaka Modrinjaka iz Vrazovega peresa, česar pa mu ne smemo zameriti. Tudi stari Ciceron hvalil je navdušeno nekatere od njega starše, a slabe pisce.

Istina je, in nikdo ne more tajiti imajoč kaj zdravega razuma za rzsodbo kake pesni, da je bil Modrinjak lep pesniški talent. V malem številci jegovih pesni nahajamo lepe, smeje, vsekdar na pravem mestu rabljene prispodobe, asinteta, aliteracije, anafore, naspore (klimaks), kar je vsakemu pesniškemu jeziku navadno; ali vendar ne smemo misliti, da bi stroga estetika odprla vrata svoje krasne palače jegovim duševnim proizyodom. Zakaj ne? Logična izpeljava glavne misli je v njih tu in tam nejasna. Večkrat pade pesnik rabeč kak robot izraz v podlo nepristojnost. Vrsti so slabe, akoprem ne povsod; jezik tudi tujini, namreč nemškimi in magjarskimi, že takrat v njegovem rojstnem kraji navadnimi besedami pomešan.

Smemo li Modrinjaka radi teh napak grajati? Premislimo kedaj in v kakih razmerah je začel udarjati strune svoje lire!

Kakor na Kranjskem Vodnik očeta Marka Pohlina, tako imel je pri nas Modrinjak 33 let staršega Leopolda Volkmerja, pesnika predhodnika.

Sicer je vesel Ljutomerčan mnogo bolji pesnik od svoje-glavega Ljubljčanana, ali vendar so jegove pesni preveč po tujem kopiti zakrožene in jezik jako z nemškimi besedami natrpan,

Modrinjak je bolj samostalen, iz njegovih proizvodov veje večinom narodni duh, akoprem se iz njih jasno vidi, da sta na-nj imela upliv duhoviti Bürger in nesnažni Blumaner. Jezik mu je izzemši nekoliko nemških in magjarskih besedi čist, krepek in jedernat; se ve da rabi središko narečje pomešano s kajkovsko hrvaščino, kateroj so pisali Tito Brezovački, Matjaž Jandrič, Štefan Tuček itd., katerih dela so se za Modrinjakove

dobe nahajala pri nekih kraj hrvaške meje bivaajočih Slovincih. Še sedaj, se ve da zelo redko, se najde delo: „Matjaž Grabančijaš dijak“ in zelo razkričana knjiga od Štefana Tučka. Te knjige je Modrinjak gotovo čital.

Kaj je bil uzrok, da se Modrinjak, imajoč lep pesniški talent, ni v pesništvu popel na višji stopenj? On je zlagal pesni v naglici, kar je iz nekojih šepavih vrstic in rabljenih prigrasnic mesto čistih rim jasno razvidno, in ni imel namena jih razglasiti po širokej domovini, zlagal jih je pri priložnostih in jih čital svojim znancem in prijateljem v ožjem krogu. Ko je bil dobre volje pri „punoj ročki“, zapel je tudi katero vpricho svoje družine, in zato šče je jegova šaljiva pesen „Deklici“ sedaj starej mamici gospe Čulekove znana, ker ona je kot jegova sorodnica bila večkrat v njegovej hiši.

Vodnik bi ostal ko v trnji skrita od sebe nikake dišave razprostrajoča cvetica, ko mu ne bi blagodušni baron Zois sokom svoje estetične naobraženosti neprestano prilival!

Ako bi imel Modrinjak slučajno zraven sebe za vse kar je dobro in lepo, tako živo vnetega, učenega, svojo domovino iskreno ljubečega možaka, kakoršen je bil baron Zois, ki bi vedno ga podbadajoč na delo jegove pesni pretresoval; vse kar ni dobro, zapovedal odstraniti, kazalo bi se lice slovstvene zgodovine štajarskih Slovincov celo v drugej podobi nego žalibog sedaj! Kdo ve, ne bi li Modrinjak potegnul duhovitega Vraza za seboj v vilinsko kolo domačih pesnikov?

Človeku je žal, da se je Modrinjakovih pesni tako zelo neznatno številce ohranilo, a izvedevši kakim načinom se je pripetilo, da se je večina jegovega duševnega blaga za vselej uničila, mora domoljubno srce zaplakati.

Ko je namreč počil glas o Modrinjakovej smrti, prišel je, kakor je že navadno, neki pisar, da bi popisal jegove stvari, in ta človek je vse kar je našel pisanega domačim jezikom, razdrupal in vrgel na smetišče! Ta človečji izrod imenoval se je M—rič, kakor Vraz pripoveda.

Slučajno je pred pesnikovo smrtjo prinesel jegov pokojni bratič, Lovro Modrinjak, bivši oča gosp. drja. Modrinjaka, malo knjižico jegovih pesni na svoj dom, kder jih je Vraz prepisal. Jaz imam prepisek iz izvornika pred seboj ali v njem žalibog ni več dveh pesni „Lav bolestan“ in „Boginji Modici“, ki ste, kakor Vraz trdi, dve izmed najlepših.

Prva pesen ima naslov: „Elegija“ in se tiče pesnikove osebnosti. V njej se on prikazuje ognjenega zaljubljenca, ali ne zaljubljenca bledih lic in solznatih oči, ki v tihej noči javlja nebeškim zvezdam svoje bolečine, katere trpi radi nevsmiljene

device, temveč čilega, zdravega in po ljubezenskeji sreči hrepenečega mladeniča.

„Mene ljubavi prežarka
 Zelja ni ostavila,
 Zelja, kera je Petrarca
 Zarad Lavre trapila.
 Ja kaj Abelard zbog svoje
 Eloize, to trpi
 Zdaj turovno srce moje,
 Da od ljubavi gori.“

Kdor pozna razmere v tej kitici navedenih oseb, ve dobro kake bolečine čutil je naš pesnik. Proti koncu šče se toži, zakaj je Hildebrand *) duhovnikom zakon prepovedal, da je on kriv vse nejevolje. Ta pesen je v tehniškem obziru precej dovršena, misli zdrave, logična izpeljava jasna, jezik krepek in verzi gladkotekoči. O njej bi se dalo šče mnogo govoriti, ali zbog raznih uzrokov mi ni mogoče. Ona nam je živa priča zakaj je bil Modrinjak „nerado gledan od svojih poglavara“. „Golob“. Glasi se druga pesen. Tudi ta je zaljubljenega zadržaja, ali neticajoča se pesnikove osebnosti. Zložena je leta 1812. Golob in golobica združena sta z ljubeznijo; on jej išče vodo, bere pšeničko in nosi slamo za gnejzdo. Ko izletita po zraku, prileti jastreb, se zažene za golobico in jej izmakne rep. Potem pa

Golob tužen ves prestrašen,

Zalosten sedi,

S tugom zgube je opašen,

Suznato gledi,

Suzne oči

Gor zdigava,

Vudne, v noči

Si zdihava

Gnejzda ne gradi

Več si hrane ne išče tako, da

V mračnem koti

Zalost ga vmori.

A

Golobica od strahote

Dalko zaleti

Celi tjeđen do sobote

V dom ne pogodi,

*) Papež Gregor sedmi.

Sem tam besno
Trudna leče,
Tužna kesno
Al brez sreče
K domi prileti.

Doma lačna in žedna letaje goloba išče, zadnjič ga najde v koti na slami mrtvega, ali ona misli, da je živ in da spi, ko pa se prepriča o njegovej smrti

K njemu tužna
Se pridene

Pa žujim vekom spi.

Ta pesmica je res nežna in lepa. Verzi gladki, rima ni povsod čista, ali mora se pomisliti, da si je pesnik izbral za to pesem zelo umetne kitice, ki bi bile marsikateremu sedanjih pesnikov na čast!

Tretja pesen ima naslov: Amico Cvetkoni, to je prijatelju Cvetku, in je zložena leta 1813. Ta je za tisto dobo zelo karakteristična in jasen dokaz kakovim duhom dihalo so tedanji boritelji na narodnem polji. Iz nje diše gorka ljubezen do slovenske domovine in kletvo sovrašto do njenih nasprotnikov. Vnauja oblika je dobra, jezik čist, verzi lepodoneči. Ona je živa priča kako nadarjen bil je Modrinjak za pesništvo. Ko nebi od njega nič druga imeli, bil bi vendar vreden, da se ga hvaležno spominjamo.

Cela pesen glasi se tako:

Zadnji človek je na sveti,	Ti prijatelj Cvetko jesi
Ki svoj rod za nič drži.	Materne dežele cvet,
Zapstonj so mu rožni cveti;	Z Dornavske kamenske vesi
Njemu nikaj ne diši.	Z lukom zrejen in oplet.
V nadrah maternih se shrani,	Kokol nesi med pčenicoj,
V njej reji se zredi,	Ščipek raseš zmed kopriv;
Mačohu oslepno brani,	Kokol sterga se že s klicoj,
Mater pa za nič drži.	Ščipek pa je ves pikljiv.
Erjav kakti Judaš bodi!	O! kak ja želim vam vživat
Naj te pes za plotom jé;	Dugo podmesečni svet.
Med Slovence naj ne hodi,	Primič, Šmigoc, Cvetko vivat
Ki je prav Slovenec ne!	Dosti, dosti dolgo let!

Vinski bratva. V tej pesni hvali pesnik slovenski vinski kraj, vinsko moč in dobroto.

Ti svet bi pun zločinstvo bil,
Pun srditosti jala,

Če človek nebi vina pil,
Kde bil bi smeh no sala?

Konča se tako:

Če kaj na glavi boli te,
Napij se dobro vina;
To proti vsem betegom je
Najboljša medicina.

Nekateri verzi so šepavi, ali iz pesni veje pravi pravcati slovenski duh.

V pesni „Deklici“ svetuje pesnik ženski naj se za mlada pri prvej priliki omoži in reče koncem

Zato dok si fletna
No za to deklíč,
Bodi ti pametna,
Stara boš za nič,
Če maš vuglednike,
Te ne bodi stolc,
Drugač boš na veke
K spoti stari norc!

Iz nje je videti, da je bil Modrinjak zelo nagajiv, ali ta je posneta po nekej nemškej; ne vem pa da li Bürgerjevej ali Blumauerjev pesni, ki sem jo pred 15 leti čital.

V pesni „Prošnja“ kaže se naš pesnik spet ognjenega zaljubljenca. V tihej noči pride pod okno svoje drage in jo prosi, da bi šla ž njim pod lipo in ondi se od nje tako poslovi:

Ogenj ljubavi je sladki
Ino vroč,
Večer nama je prekratki
Hitro proč.
Angel k domi te sprevođi,
Vsikdar ljuba moja bodi.
Dobro noč!

„Punica zeta tuži“ je šaljivega zadržaja. V tej pesni se toži mati, da ima zapravljiveca za zeta, ki cele noči kvarta, a po dnevi spi. Ko ni kaj jesti, pa kolne, da je strah. Jezik in verzi so gladki, n. pr.

Mestriju ne tira,
Doma ne je rad;
Kruha je brez sira,
Kda ga trapi glad.
Rad bi vince piti,
Nema s čim platiti.
Prav se mu godi!

„Gospodski stališ spoznan od kmeta“ nam jasno kaže kako je Modrinjaka delo veselilo. V tej pesmi graja gospodski stan radi njegove zapravljivosti, napuha, skoposti preziranja delavskega stanu. To pesen je pesnik dobro pogodil. V njej so čisto zdrave misli in izvzemši nekoliko nemških besedi, jezik gladek. Kaj lepo glasi se ta le kitica.

Proti sirotam slep i gluhi,

On nezna, kde izrase kruh

Na bresti al na verbi.

Po celi den za dugi čas

V zercalo gleda si obraz,

Je, pije, spi brez skerbi.

V zbirki Modrinjakovih pesni nahaja se pesen „Tobak“, katera je tudi tiskana na 130. strani Volkmerjevih l. 1836. od pokojnega Murka izdanih pesni. Kdo je to pesen zložil, ni vredno preiskavati, ker nema posebne vrednosti. Modrinjakov „Tobak“ ima 21 a Volkmerjev 26 kitic. V Modrinjakovem je jezik precej čist; Volkmarjev ima več nemških besedi ter kde in kde nekake spremembe. Znano mi je, da je Modrinjak imel vedno poln nos tobaka, in njegova bližnja sorodnica, neka deklica, imenom Rozika, morala je biti vedno pripravna iti po-njega, ako se je škatljica izpraznila. Bila pesen Modrinjakova ali Volkmerjeva, gotovo je od tobakovega ljubjenca. Modrinjakov tobak se konča tako:

Tvoje hvale smo presteli,

O tobak! ti vredna stvar!

Vsega bomo dostaj 'meli,

Če ti ne sfališ nikdar.

Zato vsikdar nam obrodi,

Nič ti nikdar naj ne škodi,

Rasi, cveti, zori se,

Bog naj blagoslovi te!

Tudi pesen „Od pet pijanih bab“ akoprem šaljiva, nema mnogo vrednosti, kakor že sam naslov kaže.

Zadnja pesen ima naslov „Fabula“ in je tiskana v Macunovem „Cvetji“. Neki prevzetni dečarec jezdi tako naglo iz paše po ulici

Da grive vriščijo po zraki in rep,

Spod kopit proč brni prah, kamen i črep.

Na ulici zbrani ljudje se mu čudijo. Prestrašena pijana baba se vzbudi in reče, da sveti Juri pozoja jezdi, ali to trpi le kratek čas, kajti kmalu se

. . . kobila na kamen pokrukne,
Puf! katana v blato prek sinjaka smukne!

Ta pesen ima naj več dejanje. Predstava je živa, samo s poslednjo kitico jo je pesnik nekoliko popačil. Stanko Vraz je to pesen prevel ter jo priobčil na strani 113. v delu „Gusle i tambura“, kar je Modrinjaku na veliko slavo!

G. S. kapelan pri sv. Marki mi je pisal, da šče je nekaj Modrinjakovih pesni v Lempahu med spisi pokojnega župnika Laha, katerih pa nisem mogel dobiti do rok.

Tim je dan slovenskemu čitajočemu občinstvu površni životopis Modrinjakov in kratki pregled jegovih pesni, katere so mi znane. Naj ne misli dobrodušni čitatelj, da mi ni bilo možno kaj več pisati, osobito o Volkmerji, Cvetku, Šmigoci in Primci; čas in prostor mi tega nista dovolila.

Konečno izrekam pristržno hvalo vsem tistim gospodom, kateri so mi bili račili poslati podatke o življenji našega pesnika, ki je kot rojen Središčan prvi med nami kraj deroče Drave jel dramiti pevaje speče si brate Slovence.

Slava Modrinjaku!

Slavospev.

Čim rad ponaša se slovenski rod?

Kaj jega čudovito navdušuje?

Kaj lajša breme raznih mu nezgod?

Kaj brani ga nevarne sile tuje,

Ki davno mu želi pogin povsod?

Ni so li to po volji Stvarnikovi

Za prid jegov navdušeni sinovi?

Človeku blagor, ki goreče vnet,

Za srečo dela drage domovine;

Hvaležno rad se ga spominja svet,

Spomin mu v pozabljivost ne izgine.

Ko lepša zemljo miloduhi cvet,

Imé jegovo lepša zorna dika,

Človeštvo ga nazivlje dobrotnika.

I mi smo tukaj zbrali se sedaj,
 Da počastimo dičnega možaka,
 Ki nam ga dal je naš domači kraj,
 Ki ga ponosno zovemo zemljaka.
 Ko delavne bučele v lipov gaj, —
 Od več strani navdušeni veseli
 Slavit smo jega v rojstni kraj prispeli.

Ni sicer znan nam bil jegov obraz,
 Preteklo ga prineslo je stoletje,
 Al sliši šče se zdaj med nami glas,
 Ki ga rodilo je jegovo petje,
 In slišal bode se bodoči čas.
 Jegove pesni, vredne obče hvale,
 Slovencem bodo pozni čas ostale.

Dá, dičen pesnik je Modrinjak bil,
 Ubirajoč domačih strun glasove;
 Nebó slovensko skrbno je vedril,
 Izbujajoč podremane sinove
 Takrat, ko bil je čas šče bolj nemfil,
 Ko teže je, kó zdaj Slovenc dihal,
 Ker šče je bolj protivni veter pihal.

Zastonj ga nisimo prišli sim častit!
 Za ostro zimo zeleni dobrava,
 Za temno nóčjo pride solnčni svit:
 Tako mladi se pesnikova slava,
 Ki je človeštvu na korist in prid,
 Kar hipoma se iz srcá zapeva,
 Po tem stoletja srca šče ogreva!

